

dela.« Z ljudmi se pa Tončka ne mara kregati, pa tudi ne zna se ne, zato je pa utihnila in mirovala. Ali homo otroci stare ljudi učili?

Ko bi ne bilo šole, bi te za prihodnji mesec povabila k nam. Veš, v decembru je pri nas lepo! Sicer je včasih mrzlo, pa nič za to. Dobro se oblečemo in zavijemo v svoje suknjice, brat vzame v roko gorečo baklo, pa gremo zjutraj zgodaj k zornicam. Od daleč gledamo, kako se bližajo od vseh krajev, s hribov in iz dolin, goreče luči — vse proti enemu kraju, proti cerkvi, tam pa ugasnejo. Vem, da bi ti to rada videla, samo če nisi preveč zaspana zdaj pozimi? Kaj?

Čakaj, ravno prav! Prav zdaj mi je prišlo na misel: o Božiču pridi! Bova šli o polnoči k sveti maši. Z baklo! Ali boš prišla? Prosi doma, ubogaj in pridna bodi, morebiti Ti bodo dovolili. — In pa tako rada bi Te še nekaj povprašala. V naši šoli je že nekaj deklic, ki so pristrižene na fanta. Meni je to silno všeč. Prosila sem mamó, da bi smela tudi jaz lase odrezati. Veš, da imam sicer dolge, toda tako lepih in dolgih ne ko ti. Ti celo lahko sedeš nanje, ko se razpleteš. Vendar sem upala, da mi bodo mama dovolili. Pa so kar na kratko rekli: »Ne!« Kaj pa ti misliš o tem? Kaj pravijo tvoja mama? Res so dolge kite lepota na dekletu, toda moda, draga moja, moda, moda — — —! Tudi na deželi ne moremo mimo nje.

Iskreno Te pozdravlja

Tvoja

Francika.

Matko Krevh: Črna muca.

GOSPOD urednik so me nedavno ljubeznivo okregali, češ da hočem vas, mlade čitatelje, prestrašiti s povestjo, pri kateri bi vam nedvomno stali pokonci vsi zlati, črni in kostanjevi kodri kakor ježu bodice. Zato so mi pisali: »Nikar tako! Mojih mladih prijateljev ne smete strašiti!« — Pa jih ne bom, če se gospod urednik res tako boje za nje! Ubogal bom. Toda povedal bom vkljub temu, da sem se jaz sam

nekoč nečesa tako neznansko prestrašil, da sem bil od neke otroške bolezni brž ozdravljen. Polu skrivnosti je ta stavek, kajne, nalašč sem ga zapisal zato, da boste bolj radovedni, zakaj povest o črni muci ni kar tako — — —

Ali že veste, da sem v otroški dobi, to je takrat, ko sem že hodil po dveh nogah brez pomoči rok, nosil jankico? Saj jo oblečejo vsem malim dečkom, ker jim mamice še ne zaupajo hlačk; že vedo, zakaj. Tudi vi, dečki-nagajivčki, ste že jankico nosili; le ne posmehujte se meni zaradi nje!

In tedaj sem jedel tudi že sam, pa ne sedeč za mizo, ampak stoječ zraven klopi, koder je stala lesena skodelica. Iz te sem zajemal z veliko nespretnostjo razne otroške jedi, kakor kašo, pšenični močnik, pšenični zdrob in tako reč. Tudi nad žgance sem se včasih spravil. Kajne, bil sem junak! Včasih se me je pa lotila tista otroška bolezen, ki se da najlepše opisati z »ne bom jedel! nočem jesti!«. Vi bi ji nemara rekli kujavost, trmoglavost ali kaj sličnega. Mamice pa znajo tako kujavost ustrahovati, bodisi da nagajivcem odvzamejo jed ter jih pustijo lačne, ali pa jih pošljejo v kot. Tudi na tisto plat, na katero otrok največkrat cmokne, ko začne hoditi, mu prišijejo katero. Zakaj ne? Da le preveč ne prileti, mali grešnik se pa le poboljša — do prihodnje kujavosti seveda.

Manjšega junaka pri žlici vzame dobra mamica tudi na krilo, da skupaj jesta iz ene skledice. Edino mamica še rada je na tak način. Le pomislite, kako mali sladkosnedež brodi z žlico po jedi, se nagiblje naprej, da mu jed od obeh strani žlice kaplja nazaj v skledico — največkrat pa tudi iz ust. Uide mu tudi žličica v jed, včasih mu je jed prevročna, pa jo spusti z žličico vred v skledico — vse to se pa mami prav nič ne gabi. Res velika je mamina ljubezen do otroka!

Tudi midva z mojo rajno mamico sva nekoč na tak način večerjala. Pa ne bova, žal, nikdar več; tudi drugače ne. In nikdar več se ne bi kujal, kakor sem se pri tisti večerji, če bi bila jed še tako zasoljena ali neslana.

Črno mucu smo imeli takrat pri nas. Nihče je ni klical, nihče vabil — kar sama je k nam prišla. Oče

so nekoliko zagodrnjali, češ, saj sta že dve mački pri hiši, čemu treba še tretje in še tako grdo črne! Materi pa se je sestradana živalca smilila. Dali so ji mleka in muca je bila menda prepričana, da je s tem dobila rodbinsko pravico v naši hiši. Nič ne bi bil rekel, če bi bila siva ali rjavkasta — toda črna muca! Čuden strah sem imel pred njo. Najmanj so mi še ugajale njene oči, ki so se grozotno svetlikale sredi črne glave. Če se mi je ta črna muca približala, ko sem bil sredi igrač, sem jih zapustil ter se preselil drugam. Kaj žalega ji pa vkljub vsemu nisem storil, kakor to delajo poredni otroci, ki mečejo v mačke kamenje, krepeljce in kar jim pride primernega pod roko. To je zelo grdo, ker je tudi mačka božja stvar in potrebna pri hiši, da lovi miši.

Moj strah pred črno muco je bil pa meni koristen.

»Kako neki?« me vprašujete. »Povej že vendar, saj si obljubil!«

Res je, obljubil sem, zato vam povem, ker bi vi drugače zvečer niti zaspali ne mogli. Toda tudi povem: jaz ne bom kriv, če se vam bo ponoči sanjalo o črni muc. Zakaj pa ste tako nestrpni! Prav vam bo!

Proseno kašo s sladkim mlekom sem večerjal tisti večer z mamo, sedeč ji na krilu. Vsakdo mi mora pri-trditi, da je mlečna prosena kaša tako dobra jed, da bi jo še angelčki s slastjo jedli, če bi hodili po zemlji. Toda meni — neboglјencu — se je naenkrat ustavila. Komaj enkrat sem jo zajel in že sem dejal kujasto: »Ne bom jedel, kaša ni dobra!«

Mamica me je pogledala postrani ter me vprašala, če sem bolan.

»Nak, bolan nič.«

»Torej se le kujaš?«

»Kaša ni dobra!« sem odgovarjal trmoglav.

»A tako? — Dobra ni? — No, če si rajši lačen, pa bodi! Kašo bom dala pa črni muc.«

Čuden strah me je prešinil ob tej besedi, vendar se nisem prenehal kujati.

»Pa jo dajte!« sem dejal, ker črne muce nikjer nisem videl.

»Ti seme ti, kujavo! Uženem te.« Odprla je mama okno ter zaklicala: »Črna muca — na, na!« Kakor bi

trenil, se je res prikazala črna muca na oknu. Mene je obšel nepopisen strah. Pograbil sem skledo, oklenil se je z levico, z desnico pa sem začel tako pridno zajemati, kakor menda prej nikoli.

»Ali se boš še kdaj kujal?« me je vprašala mamica. Odkimal sem, ker od strahu nisem mogel odgovoriti in pa ker sem baš premleval precejšen založaj kaše v ustih.

Od takrat se pri jedi nikoli nisem več kujal.

Slično zdravilo priporočam vsem mamicam za otroke, ki se pri jedi radi kujajo. Ozdravljeni bodo.

Mamice na to zdravilo ne pozabite!

Janko Samec: Vseh mrtvih dan.

Kako da tak trdo in žalostno

zvonovi na vasi zvonijo?

In kam ti ljudje — pa še pred nočjo! —

zamišljeni vase hitijo? —

Zganili nocoj za vseh mrtvih dan

zvonovi so v spev se nagrobni;

za njim so odpravili prek poljan

ljudje se v tej uri tegobni.

Za cerkvico skriti jih čakajo

njih dedje, očetje, sinovi —

za njimi nocoj si izplakajo

oso srčno boleost nad grobovi.

Kako pa bi nanje pozabili —

vsak dan hité misli k pokojnim! —

ko tudi zvonovi ne vabili

neutrudno z zvonjenjem bi trojnim!